

Arrest

nr. 117 175 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 18 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 augustus 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat J. APPELEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 19 januari 2012 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werknemer of werkzoekende. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.2. Na te hebben vastgesteld dat verzoekster niet meer was tewerkgesteld, bracht verweerder verzoekster, via een op 2 augustus 2012 gedateerd schrijven, op de hoogte van het feit dat hij overwoog om een einde te stellen aan haar recht op verblijf van meer dan drie maanden en verzocht hij haar om haar situatie nader toe te lichten.

1.3. Verweerder nam op 14 augustus 2013 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 28 augustus 2013 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis (mevrouw) en 42 ter (kinderen) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [N.F.], Nationaliteit : Nederland [...].

+ 3 kinderen: [B.Z.] [...];[B.D.] en [B.R.] [...] (kinderen van Nederlandse nationaliteit)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende op 19/01/2012 en verkreeg de E-kaart op 24/09/2012 op basis van haar interimtewerkstelling.

Dienst Vreemdelingenzaken werd recentelijk ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit administratief onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 08.02.2013 niet meer is tewerkgesteld. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer op basis van artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Voor zover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds opnieuw aan de slag zou zijn geweest. De negatieve evolutie van haar interimtewerkstelling en de langdurige inactiviteit van betrokkene sinds 08.02.2013 doen verder afbreuk aan haar tewerkstellingskansen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene reeds enkele maanden beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in het levensonderhoud te voorzien. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40, §4, eerste lid, 2° (wet 15.12.1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40§4 van de wet van 15.12.1980 en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Overeenkomstig art. 42ter §1,1° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de kinderen [B.Z.] [...];[B.D.] [...] en [B.R.] [...] aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij vervoegd hebben, nl. hun moeder [N.F.].

Voor zover er humanitaire bezwaren zouden zijn overeenkomstig art. 42ter, §1, 3°lid van diezelfde wet dient opgemerkt te worden dat de kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben en dus als EU-burgers in staat moeten zijn zich in elke lidstaat naar keuze te vestigen, te integreren, medische verzorging te genieten, een gezinsleven op te bouwen en op te groeien toch voor zover de moeder van de kinderen in

de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voor terugkeer in de eigen lidstaat.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

[...]

Doordat verwerende partij een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten zonder dat er rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier, inzonderheid de medische toestand van verzoekster.

Terwijl verzoekster thans ernstig ziek is waardoor zij zich in een overmachtsituatie bevindt en verwerende partij derhalve het recht op verblijf van meer dan drie maanden niet had kunnen intrekken.

[...] Uiteenzetting

Verzoekster is dan ook van oordeel dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met alle elementen in het dossier, zodanig dat het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat de als motieven opgegeven feiten werkelijk bestaan en op zich rechtens relevant zijn, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de beslissing welke op grond ervan genomen is. (R. v. St. nr. 47.148, 3 mei 1994, Arr. R.v.St., 1994)

Er is schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing genomen wordt op grond van de motieven die weliswaar rechtens relevant, aanvaardbaar en feitelijk juist zijn, maar waartegenover hetgeen beslist is in een kennelijke wanverhouding staat (R.v.St., nr. 46.329, 1 maart 1994, T. Gem., 1995, 143, Arr. R.v.St., 1994)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (Rvs 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954)

Verwerende partij heeft evenwel geen enkele rekening gehouden met de medische toestand van verzoekster.

Verzoekster kampt evenwel met een ernstige ziekte, zodanig dat minstens verwacht mag worden dat verwerende partij hiermee rekening zal houden.

Verzoekster verwijst naar de uitvoerige medische verslagen. De arts van verzoekster besluit dat zij thans omwille van medische redenen niet kan werken.

Uiteraard zal verzoekster bij verbetering onmiddellijk het werk hervatten.

Verwerende partij had als redelijke en zorgvuldige overheid hiermee rekening dienen te houden, hetgeen in de bestreden beslissing onvoldoende wordt gedaan.”

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekster voorhoudt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing heeft nagelaten rekening te houden met haar gezondheidsproblemen, doch hierbij uit het oog verliest dat zij verweerder nooit op de hoogte stelde van het feit dat zij enig medisch probleem had. Zij had hiertoe nochtans de mogelijkheid en zij wist dat het stopzetten van haar professionele activiteiten een weerslag kon hebben op haar verblijfssituatie. Verweerder bracht haar immers schriftelijk op de hoogte van het feit dat hij haar situatie onderzocht en dat zij bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of een economische activiteit haar recht op verblijf kon verliezen. Verzoekster die niet betwist dat zij verscheidene maanden niet werkte en een beroep deed op steunverlening via het OCMW, gaf niet aan dat zij, ingevolge een medische problematiek, niet bij machte was om arbeid te verrichten. Zij kan dan ook niet worden gevolgd in haar bewering dat verzoeker onredelijk of onzorgvuldig optrad door haar medische problemen, die zij zelf niet dienstig achtte om mee te delen, buiten beschouwing te laten.

Daarnaast moet louter ten overvloede worden benadrukt dat uit de medische attesten die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt ook geenszins blijkt dat zij arbeidsongeschikt was op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen. De voorgelegde specialistische verslagen van 30 mei 2013, 10 juni 2013 en 1 juli 2013 laten toe vast te stellen dat verzoekster een aantal medische controles liet doorvoeren, doch niet dat haar klachten of de vastgestelde medische problemen haar verhinderden om te werken. Het medisch verslag van dokter J.G. – waarin daarenboven *“een afwachtend beleid”* wordt geadviseerd en niet wordt vermeld dat verzoeksters klachten enige weerslag hebben op haar arbeidsgeschiktheid – dateert van 30 augustus 2013 en dus van na het nemen van de bestreden beslissingen, zodat verweerder er hoe dan ook geen rekening mee kon houden. Het door haar huisarts opgestelde attest is voorts niet gedateerd, zodat niet blijkt dat dit werd opgesteld voor de bestreden beslissingen werden genomen. Voormeld attest – waarin wordt gesteld dat er momenteel *“een aantal medische zaken lopende [zijn] waardoor [verzoekster] momenteel niet in staat is om te werken”* – heeft daarenboven een gesolliciteerd karakter en is tevens dusdanig vaag dat het niet toelaat vast te stellen dat er effectief concrete medische redenen zijn die verzoekster verhinderen om te werken.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK